

POTAPCA (1) *sb m*

potapca, [potępcą].

o oraz a jasne.

sg *N* potapca. ◇ [*D* potapcy.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

1. [Ten, kto skazuje na potępienie wieczne [czyj]:

Szereg: »potępcą a zniszczyciel« : Lecz Pan CHryłtus nie tylko od Anyołów/ nie tylo od Ianá S. ále téz y od czártów świádectwo odniółł/ że był Zbáwiciél ludzki/ y potępcá á zniłzczyciél Szátáńki *BiałPos* 44 (*Linde*).]

2. [Ten, kto wyrządza komuś szkodę [czyj]:

Szereg: »zdrayca i potępcą«: Poznawszy ią [*rybak rybkę, która nie dotrzymała słowa*] y zabił/ mowiąc: iż káżdemu Zdraycy łzkodá przepułzczać/ y potępcy łwemu. *PaprKoło* I4v (*Linde*).]

3. Ten, kto przestępuje, łamie [czego]: Tedy iedni mowili iżby [*Chrystus*] był czarnoxiężnik y potapcza zákonu bożego y żydowłkiego. *OpecŻyw* 112.

Synonimy: **2.** krzywdziciel, prześladownik, szkodzca; **3.** przestępcą.

KW